

Geef de pen door! – Caroline Blessing

Ik heb de eer hier wat over mijzelf en mijn gedachten neer te schrijven, op uitnodiging van Annemarie Bol. Annemarie is één van mijn trouwe interview maten. Ons clubje is 'geboren' in ons eerste jaar van de opleiding bij het IPT, in 2003.

Die opleiding tot psychosomatisch fysiotherapeut is voor mij de beste keuze ooit geweest op het gebied van 'cursussen doen' in de fysiotherapie. Het was een fantastisch traject, zowel voor mij persoonlijk als professioneel. Wat een kennis en kunde kregen we aangeleerd én wat hebben we een lol gehad! Dit laatste was al een heel groot verschil met alle

eerder gedane verdiepingscursussen op fysiotherapeutisch vlak. Wat een verademing. Wat me ook ten zeerste is bijgebleven is dat er bij het IPT nooit gesproken werd over goed of fout. Hooguit 'het kan comfortabeler'! Dit itt het jargon in de fysiotherapie 'je hebt een foute houding' of 'je ademt verkeerd' ... brrr ...

Er vielen puzzelstukjes op z'n plaats. De holistische blik paste me al langer goed, maar in de 'gewone' fysiotherapie kon ik dat niet zo goed kwijt. Ik kreeg meer en meer respect voor de klacht (niet iemand zo snel mogelijk van zijn klacht afhelfen) én voor de mens achter de klacht. Ik had eerder altijd gedacht dat ik ooit nog eens psychologie zou gaan studeren, als aanvulling op de fysiotherapie. De kennismaking met de psychosomatiek leerde me echter dat juist mijn achtergrond als fysiotherapeut, alle (para)medische kennis, het fysieke, het technische zo mooi te combineren is met de kennis over de mentaal/emotionele kant van de mens. En elke dag heb ik dankbare momenten dat ik weer even mee mag lopen op iemands pad. Hoe bijzonder! De eerste keer dat een cliënt bij het afronden van de behandeling zei 'ik lééf weer' ben ik nooit vergeten. Dát te zien bij mensen blijft ontroeren!

Nu, in de 'Corona-tijd' heb ik het drukker dan ooit. Ook veel jonge mensen, studenten, tieners lopen behoorlijk vast. Om juist in deze tijd te kunnen blijven werken verscherpt ook mijn missie, om mensen te helpen het leven wat draaglijker te maken. Dat iemand weer regie kan nemen om een waardevol leven te leiden binnen alle beperkingen en grote onzekerheden van deze tijd. Ik werk als solist in het centrum van Haarlem. Dat betekent overigens niet dat ik niet heel graag samenwerk. Het mooie vind ik van solistisch werken dat je altijd precies kan kiezen met wie je samen gaat werken. Als ik iemand wil doorverwijzen of als ik voor iemand extra therapie wil inzetten dan kijk ik wie bij die cliënt, bij die problematiek past. Precies op maat. En het verwijzen gaat over en weer, via korte lijntjes. Zo heb ik inmiddels een heel netwerk om me heen van fijne en kundige collega's.

Dat ik al sinds 2005 zonder contracten werk met de zorgverzekeraars is ook een beslissing geweest (overigens genomen in de tijd dat ik in de maatschap werkte) waar ik nog steeds heel blij mee ben. Het contractloos werken geeft me de vrijheid om echt al mijn beschikbare tijd inhoudelijk te besteden. De administratieve 'last' is minimaal. En ik voel me ondernemer genoeg om alternatieve afspraken met mensen te maken als de financiële draagkracht niet toereikend is. Eerder heb ik hier al over geschreven, toen nog in het NFP-blaadje. Ik heb het altijd wel een beetje gemist dat daar zo weinig gesprek over is binnen ons veld. Ik krijg toch nog te vaak te horen 'leuk/dapper/goed, maar dat kan niet bij ons in de wijk' ... mijn ervaring is dat er meer mogelijk is dan je denkt! Ook verwijzers weten dat ik zo werk en weten mij goed te vinden.

De NFP is een club die ik een warm hart toedraag, al is het alleen al maar vanwege de verdiepingdagen, van weleer inmiddels ... Daarin heb ik altijd een mooie mengeling ervaren van kwaliteit, ambitie, inspiratie, professionaliteit én een hoop gezelligheid! Echt een club van mooie mensen-mensen! De NFP is ook mijn geweten - in al mijn vrijheid t.a.v. zoeken, verkennen, leren, me laten inspireren, toepassen etc. weet ik me ingebed. De NFP helpt me stevig te staan als professional. Een goeie basis van waaruit ik verder kan groeien!

Ik geef de pen heel graag door - aan een ander dierbaar intervisie maatje, Aniet Meijburg!